

Štev. 23.

V Ljubljani, dne 10. decembra 1903.

Leto I.

Družba treznosti.

Bratje, čas je, da iz spanja vstanemo! ... Kakor po dnevu pošteno hodimo! ... Ne v požrešnosti in pijanosti! ... Rim. 13. 11—14.

Še nam zveni po ušesih ta resnobni klic velikega sv. Pavla, ki smo ga čuli s prižnic brati kot berilo prve adventne nedelje. Bratje, čas je, da iz spanja vstanemo! Vrzimo od sebe dela teme in oblecimo orožje svetlobe! Kakor po dnevu pošteno hodimo! Ne v požrešnosti in pijanosti, ne v nečistosti in nesramnosti, ne v prepiru in nevoščljivosti!

Drugo adventno nedeljo pa nam sveta cerkev v evangeliju pred oči stavlja predhodnika Jezusovega in velikega spokornika, sv. Janeza Krstnika, o katerem je napovedoval angelj že pred njegovim rojstvom, da „vina in močne pijače ne bo pil“ in ki se je — v bodeč rašovnat plašč zaviti — živil s kobilicami in divjim medom ter s sila ostrimi in rezkimi besedami klical Jude k pokori: „Gadja rodovina! Kdo vam je pokazal bežati pred prihodnjo jezo? Storitorej vreden sad pokore! Zakaj sekira je že na drevo nastavljena. Vsako drevo, katero ne stori dobrega sadu, bo posekano in v ogenj vrženo.“

Zdi se, da ta dva sveta moža — Pavel in Janez — pridigata nam, naši dobi. Gotovo je: ko bi sedaj prišla med nas, ko bi

na primer videla, kako se prepogostokrat pri nas nedelja popoldne „praznuje“, bi ravno tako ali pa še hujše zagrmela nad nami kakor sta nad svojimi rojaki in vrstniki.

Naš čas je udan lahkoživosti, potratnosti, uživanjaželnosti. Posebno je ena strast, katera gospodari, ali prav za prav divja in mori po svetu sploh in tudi po naši domovini, to je — pijančevanje.

Ne bomo na dolgo opisavali, kaj nezmerno pijančevanje hudega napravi. Kdor ima oči in srce, sam predobro vidi in čuti. Pijančevanje ljudem krađe zdravje in krajša življenje, jih spravlja v uboštvo in jih poganja z doma od domače hiše v tuji svet, da gredo s trebuhom za kruhom.

Ali to še ni najhujše. Pijančevanje ljudi — pehá v pekel. „Pijanci ne bodo videli nebeškega kraljestva.“ Pijanost je sama na sebi greh, pa je tudi mati neštetim drugim grehom. Skoro vsi večji grehi imajo svojo korenino, svoj začetek v pijanosti. Le opazujte, pa boste sami videli! Zato pravi sv. Pavel: Ne v požrešnosti in pijanosti, ne v nečistosti in nesramnosti, ne v prepiru in nevoščljivosti! Grehi, ki jih apostol nazadnje našteje, to je grehi zoper čistost in zoper ljubezen do bližnjega, so nasledek nezmernosti, pijanosti. Ali se ne zgodi največ nespodobnosti, in skoro vsi večji prepiri, pretepi in uboji v pijanosti?!

Ko bi človek mogel nezmerno pijančevanje s sveta odpraviti, koliko smrtnih grehov bi zabranil, koliko neumrljivih duš rešil! Koliko trdnejši bi bili naši domovi, koliko lepše življenje po naših hišah, ki se vsled pijanosti včasih spreminjajo naravnost v pekel na svetu, koliko svetejše bi se praznoval „dan Gospodov“, ki ga pijanci pogostokrat spreminjajo v hudičev dan! Kdor bi to znal — pijančevanje odpraviti — bi zemlji obraz spremenil...

Ni mogoče s kratkimi besedami popisati vsega hudega, ki ga napravlja pijančevanje med nami. O tem so pisane cele knjige, v katerih je z ogromnimi številkami izraženo velikansko gorje, ki ga pijančevanje napravlja. Duševna škoda se pa niti s številkami ne da izraziti in je neprecenljiva. In pri vsem tem pijančevanje narašča od leta do leta. Ljudje vidijo, kam jih pijančevanje privaja, vidijo pred seboj žalostne zglede zapravljenih domov in zapravljenih duš, prezgodnje in neprevidene smrti in vendar pijejo, pijejo naprej in dero v svojo pogubo. Strast je močnejša kot pamet.

Pa, pridigaj pijancu, svari ga, kaži žalostne nasledke, žugaj z božjimi kaznimi — on ostane tisti, ki je bil. Šele smrt napravi konec njegovim grehom. Noben grešnik ni tako nepoboljšljiv, kakor pijanec, noben trud tako prazen in brezvspešen kakor pijanca spreobračati.

In ker je tako, zato so mnogi vse upanje izgubili, da bi se dalo tu kedaj kaj pomagati. Napravili so križ čez pijance.

In vendar, ali bi se res ne dalo nič storiti zoper to kugo, ki razsaja po naši domovini? Ali hočemo mirno in brezskrbno gledati, da se le še dalje in dalje razširja in popada tudi tiste, ki doslej še niso okuženi?! — Če bi se res niti eden izmed pijancev ne dal poboljšati — kar pa vendar ni nemogoče — pa bi se morda dali rešiti taki, ki so šele na potu, da postanejo pijanci. Gotovo bi se dalo nekaj storiti! Kadar vas gori, prihite gasilci in gase, dasi so nekatere hiše že popolnoma izgubljene; pa skušajo obvarovati groznega pogina vsaj one, ki jih plamen še ni dosegel. In tudi to je velika dobrota.

Ljudje tam po svetu, ki nimajo nič vere, ki jim ni nič mar življenje po smrti, ki jim je samo za blagostanje človeštva na

zemlji, spoznavajo veliko nevarnost, ki preti človeštvu od nezmernosti in glasno svaré in kličejo, naj se ljudje ustavijo na poti pogube in krenejo na drugo pot. — In mi, ki verujemo, da je Bog za naše duše umrl, da ena teh duš presega po svoji ceni ves vidni svet, da ni to življenje nič proti večnosti, mi bi bili hladni, brezbrizni, videč, kako nam vsled pijančevanja pekel požira duš na tisoče?!...

Bratje, čas je, da iz spanja vstanemo! Vrzimo od sebe dela teme in oblecimo orožje svetlobe! Kakor po dnevu pošteno hodimo, ne v požrešnosti in pijanosti; pa tudi ne v zaspanosti! Čas je, da kaj storimo proti nezmernosti!

Da, tudi pri nas so modri možje že davno razmišljali, kaj bi se dalo proti tej nesreči storiti. Že pred kakimi trinajstimi leti je bila ustanovljena v ljubljanski škofiji družba treznosti, ki je uvedena v marsikateri župniji.

Ali ta ni imela pravih uspehov. Nekaj se je sicer storilo, vobče pa se le vedno več pije.

Zato se je družba zadnji čas prenovila in pomladila in sicer na podlagi zdržnosti. Možje, ki so se veliko pečali s tem vprašanjem in na razne načine poskušali, kaj bi se dalo vspešnega zoper pijančevanje storiti, so prišli do prepričanja, da je najizdatnejši ali prav za prav edino izdaten pripomoček ta, da ljudje ne živé samo zmerno ampak zdržno, to je, da se opojnih pijač popolnoma zdrže, kakor se bere o sv. Janezu: „Vina in močne pijače ne bo pil.“ Popolna zdržnost, to je orožje svetlobe, kakršno pravi sv. Pavel, da si je oblecimo.

Tukaj ni časa in mesta, da bi natančneje razlagali, kako da popolna zdržnost pripelje k zmernosti, in da bi zavračali in pojasnovali različne pomisleke in ugovore, ki jih imajo mnogi proti temu. Rečemo samo toliko: Skušnja po svetu uči, da se edino na ta način da kaj opraviti proti pijančevanju. In dodajmo še to, kar je neki moder gospod rekel: Doslej smo vedno rekli: Zmerno pijte, zmerno pijte! Ljudje so pa menda razumeli samo zadnjo besedo: pijte, pijte! In so pili, pili vedno več. Recimo jim enkrat: Nič ne pijte! potem bodo vsaj manj pili.

Ker pa vsak ne zmore popolne zdržnosti, zato so razne stopinje zdrž-

nosti. Glavna stvar je, da se žganje odpravi ali vsaj omeji; napačna je pa seveda vsaka pijanost, naj pride od katerekoli pijače. Kdor se pa žganja ne more popolnoma zdržati in ga zmerno uživa, on je lahko prav dober človek in sam zase prav ravna, toda pri družbi ga ne moremo rabiti.

To malo naj zadostuje v pojasnilo zahtev, ki jih stavi družba do svojih udov.

Dne 26. oktobra tedaj se je v Ljubljani v knezoškofijski palači ta družba ustanovila. Navzočih je bilo precejšnje število duhovnikov in tudi nekaj neduhovnikov, med drugimi nekaj mladeničev kot zastopnikov Marijinih družb. — Družba ima svetna in cerkvena pravila. Tukaj objavljamo pravila družbe treznosti kot cerkvene družbe.

Cerkvena uredba družbe.

1. Družbeni patron je sv. Janez Krstnik. Družbeni praznik je v nedeljo po sv. Janezu; kjer to ni mogoče, pa v nedeljo prej.

2. V vsaki škofiji, kjer se družba uvede, ima vrhovno nadzorstvo prevzvišeni ordinarij (škof) sam ali po pooblaščenih.

3. Družba se uvede po posamnih župnijah, kjer ima svoje podružnice. Vsako podružnico vodi poverjenik, ki bodi navadno duhovnik. Kjer se oglasi vsaj deset udov, se podružnica lahko ustanovi.

4. V družbo se lahko vpiše vsakdo. Otroci se vsprejemajo po opravljenem prvem svetem obhajilu. — Moški naj se zapisujejo posebe in ženske posebe, da se vidi na prvi pogled, koliko je katerih.

5. Udje so razdeljeni v tri stopinje:

I. Oni, ki vse druge opojne pijače pijejo zmerno, žganja pa (razun za zdravilo) nikakega.

II. Oni, ki redno — vsaj en dan v tednu ne — ne pijejo nobene pijače, žganja (razun za zdravilo) pa nikdar.

III. Oni, ki se popolnoma zdrže opojnih pijač.

6. Poleg tega se zavežejo udje vseh stopinj:

a) da otrokom do 14. leta ne bodo dajali nikakih opojnih pijač;

b) da ne bodo nikogar silili k pitju in se vsakemu prisilnemu pitju ustavljali;

c) da ne bodo dolgo v noč posedali po pivnicah, razun iz potrebe na potu;

d) da se bodo ogibali mnogoštevilnih prilik, ki vabijo k pitju;

e) da bodo namen družbe kolikor mogoče pospeševali s tem, da tudi druge odvrčajo od pijančevanja in jim odtegujejo prilike k temu.

Posebe se že zavežejo:

a) matere, da ne bodo pile opojnih pijač;

b) gospodarji in delodajavci, da — kolikor mogoče — ne bodo dajali poslom in delavcem žganja in ne denarja za pijačo;

c) gostilničarji, da ne bodo med službo božjo in zvečer čez postavno uro imeli odprtih pivnic; da ne bodo dajali pijač ljudem, ki je imajo že dosti, in da ne bodo silili k pitju.

7. Kdor se v družbo vpiše, se zaveže z moško besedo, dano voditelju družbe, ali z lastnoročnim podpisom za dobo enega leta, da hoče izpolnovati dolžnosti one stopinje, katero si je izbral. — Obenem isto obljubi Bogu s tem, da opravi molitev, tiskano na vsprejemnici. Vendar ga ta obljuba sama na sebi ne veže pod nikakim grehom.

8. Poleg zmernosti ali zdržnosti, ki jo ima držati, moli vsak družabnik na dan en očenaš za vstrajnost v storjenem sklepu in za spreobrnjenje grešnikov, pijančevanju udanih.

9. Vsak ud plača pri vpisu vstopnino 20 vinarjev za družbene troške; vsako leto o družbenem prazniku se pa pobirajo darovi za družbene namene.

10. Vsako leto na družbeni praznik se obljuba ponovi. — Kdor pa obljube ne misli podaljšati ali pa storjene obljube ne izpolnjuje, naj vsprejemnico vrne, da se ne bo štel med ude. Ako pa tega sam ne stori, naj ga voditelj najprej posvari; če pa svarilo nič ne izda, iz družbe izbriše in mu to naznani.

Zaveza se bo napravila s temi besedami:

V zahvalo za Jezusovo žejo na križu, — v zaščeno njegovega z zasramovanjem nasičenemu Srcu, — v čast velikemu spokorniku, sv. Janezu Krstniku, — v spravo za svoje grehe, — v spreobrnjenje grešnikov, pijančevanju udanih, — v tolažbo dušam v vica, sklenem za eno leto:

a) zdržati se vsakega žganja, vse druge pijače pa uživati zmerno; oziroma:

b) zdržati se vsakega žganja, drugih opojnih pijač pa ne piti redno, vsaj en dan v tednu ne; ali:

c) zdržati se vseh opojnih pijač (razun za zdravilo).

Po preteku enega leta bom to zavezo ponovil ali pa bom vsprejemnico vrnil. Ravno tako bom storil, če bi svoje obljube ne držal.

Obljubim tudi, da bom namen družbe po svoji moči podpiral, s tem da tudi drugim ne bom dajal prilike, ampak jih odvrčal od pijančevanja.

Pomagaj mi Bog, Devica Marija, sv. Janez Krstnik in moji sveti patroni, da zvesto izpolnujem ta svoj sklep!

Ta pravila in obljuba se bosta natiskala na posebne lističe (vsprejemnice), kakršno bo dobil vsak, kdor se v družbo vpiše. Ko bo družba vpeljana, se pa pridno vpišujte! Vsi zgoraj v „zavezi“ našeti vzroki so vredni, da si zaradi njih naložimo malo zatajevanja. Če tudi sami zase ne potrebujemo zdržnosti, ker pijačo že itak zmerno uživamo, pa storimo to na ljubo drugim, ki si sami ne morejo pomagati in naše pomoči, našega dobrega zgleda, tako močno potrebujejo! To je pred Bogom toliko bolj zaslužno. Ako se pa kak človek, ki je pijači sam udan, želi te nesrečne razvade odvaditi, zanj ni drugega pomočka, kakor popolna zdržnost. Kajti takemu je lože piti nič, kakor pa malo. Ker če pijačo le pokusi, se mu že strast urname, da bi je še več; če je pa ne pokusi, ali pa še celo ne vidi, strast lože miruje.

Kjer je stara družba uvedena, ondi se bodo udje povprašali, ali so pri volji sprejeti zahteve prenovljene družbe in v katero stopinjo hočejo stopiti.

Pred vsem so tudi tukaj poklicane Marijine družbe, zlasti mladeniške, da se oklenejo, da se poprimejo tega dela. Kajti Marijine družbe, kakor znano, imajo poklic in dolžnost, apostolsko delovati. Bolj potrebnega apostolskega dela pa pri nas gotovo ni, kakor reševati pijance časne in večne pogube in ustavljati se temu, da bi naraščajoča povodenj pijančevanja ne potegnila za seboj in odnesla tudi takih, ki doslej še niso izgubljeni.

Bratje, čas je, da iz spanja vstanemo! Vrzimo od sebe dela teme in oblecimo orožje svetlobe, orožje zdržnosti in zmernosti! S tem orožjem na boj zoper pijančevanje! Kakor po dnevu pošteno hodimo! Ne v požrešnosti in pijanosti...! Ampak oblecite Gospoda Jezusa Kristusa, — sprejmite njegov nauk, nauk o pokori in zatajevanju!

Štiri in štirideseto letno poročilo bratovščine vednega češčenja presv. R. Telesa.

(Dalje.)

Ljubezen do Jezusa nas torej v prvi vrsti vabi in kliče k tabernakelju. Vabi in kliče k tabernakelju nas pa tudi naše veliko uboštvo, vabijo nas zlasti sedanje čase naše velike bridkosti, kajti neizmerna kot morje je revščina naša. Čemu bi opisaval vso to revščino sedanjih časov, saj je znana vsakemu, ki si je nekoliko ogledal današnji svet. In zakaj je revščina tako velika? Zaradi tega, ker so se ljudje preveč oddaljili od Boga, zapustili Njega, ki je vir sreče, zadovoljnosti, veselja in pravega blagostanja. Kje naj iščemo rešitve?

Tu je hišni gospodar, ki ga je neusmiljena sebičnost današnjih časov pahnila v revščino. Kako bo preživel svojo družino, kako si prislužil vsakdanjega kruha? Te skrbi ga tarejo noč in dan. Kdo ima usmiljenje z njim, kdo ima zadosti ljubezni in moči, mu vse to breme polajšati? Iz tabernakelja te tolaži Jezus in ti daje novega upanja. „Jaz sem“ ti kliče, „ki oblačim lilije na polju, jaz sem, ki dajem hrano pticam pod nebom; pridite k meni, jaz vas ne bom zapustil!“

V družini je nesreča, pravega miru ni. Mati žaluje nad zgubljenim možem, ki zanemarja družino, udal se je slabim tovarišijam in po teh zapeljan udal se nezmernosti. O, kako boli to dobro ženo, kako

bridko jo žalijo slabi zgledi, katere daje zgubljeni oče doslej še morebiti dobrim otrokom! — Pridi k tabernakelju, dobra mati! — „Jaz sem tukaj“, te tolaži Jezus iz tabernakelja, „jaz te ne bom zapustil, ne bom zapustil nedolžnih otrok, varoval jih bom, ako jih meni izročiš, kot zenico svojega očesa. V svojih rokah vas imam zapisane.“

Kako težka je mnogokrat pokorščina otrokom! Kako težko je ubogati povelja starišev, predstojnikov, gospodarjev! Kako težko je mnogokrat izpolnovati pravila pobožnih družb, kako težko se ravnati po vodilih Marijinih družb! Kako težko je biti ponižen, kako težko se varovati slabih tovarišij, da, težko prejemati mnogokrat sv. zakramente! Kdo se me bo usmilil, kdo mi dal moči premagati napuh, samoljubnost, svojo lastno voljo, kdo mi bo dal stanoovitost; kdo me bo rešil iz vseh nevarnosti? — Iz tabernakelja Jezus kliče: Jaz sem tu, jaz vam bom storil jarem sladak in breme lahko; jaz zmanjšal vaše strasti in nagnenje k hudemu, jaz vam bom dal veselje in moč, da mi boste z radostjo sledili, dal vam bom srčnost, da boste radi ostali v moji ljubezni.

Tudi pobožne mučijo mnogokrat razne skrbi, kar se tiče njihovega duhovnega življenja. Kako slabo so opravljene molitve, kako mlačno pripravljanje za sv. zakramente, koliko milosti gre mimo neporabljenih, kako malo je napredovanja v čednostih. In vendar bi morala duša, ki že leta in leta od Boga prejema toliko dobrot, napredovati v čistosti srca, v svetih čednostih in v ljubezni božji. Kako muči dušo skrb, jeli v ljubezni božji ali ne, jeli zadostila za vse, kar je v življenju storila zoper sv. voljo božjo! Oj, kdo bo rešil dušo iz vseh teh skrbi, kdo ji odvzel vse dolgove, preden umrje? Kdo jo bo učil sveto moliti, kdo jo bo vodil po potu ljubezni božje? „Jaz sem“, se oglasi Jezus iz tabernakelja in prijazno vabi dušo k sebi. Pridi k meni, jaz sem tvoja pomoč. Kakor koklja vabi piščeta pod varne perutnice, tako te hočem potegniti na svoje srce, da ostaneš v moji ljubezni. „Pridite k meni, jaz sem vaš brat, vaš prijatelj, vaš rešenik, vaš zveličar, meni smete vse zaupati od mene vse pričakovati.“

Da, Jezus ima polne roke milosti in dobrot v tem presvetem Zakramentu in veselje mu napravljamo, ako pridemo k tabernakelju sprejemati te dobrote, in kolikor več jih prihaja k Njemu, kolikor več prosimo, toliko večje je njegovo veselje bivati med nami. Kdo pa je toliko vernikov privabil pred tabernakelj v naši škofiji? Kdo drugi, kot bratovščina vednega češčenja!

Ta bratovščina pa Jezusu dela njegovo bivališče med nami prijetno tudi s tem, da mu prireja njegovo stanovanje dostojno in primerno lepo.

V tem oziru je bratovščina priredila mnogo lepe cerkvene oprave, katera se rabi pri božji službi. Kdor je hotel o tem se prepričati, je lahko to storil od dne 30. julija do 2. avgusta, ko so bila vsa cerkvena oblačila razstavljena v knezoškofovi dvorani. Res je razstavo obiskalo mnogo društvenikov, pa bilo bi zanimanje lahko še večje, kajti prav pri razstavi se pokaže, kaj bratovščina stori za lepoto sve-

tega bogočastja tudi v umetniškem oziru. Letos zlasti je mnogo gospa in gospodičen delo svojih rok posvetilo Gospodu s tem, da je okrasilo mnogo alb, purifikatorijev, pal i. t. d. z raznimi vezeninami. Jezus naj ohrani v njih srcu navdušenje za čast presve tega zakramenta!

Napravila je bratovščina letos 24 belih kazul, (mašnih plaščev), 13 rdečih, 7 črnih, 10 vijoličnih in 3 zelene, skupaj 57 kazul; 10 dalmatik, 12 pluvijalov, 12 velumov, 25 burz, 7 plajščekov za ciborij, 12 blazin, 8 pregrinjal na pult, 18 oblačil za ministrante, 6 za cerkvenike, 25 obhajil. štol, 20 spovednih štol, 8 oltarnih prtov, 6 pregrinjal na oltar, 2 banderi pred sv. R. Telo, 25 burz, 5 lepih vezanih štol, 46 alb, 92 humeralov, 50 pasov, 45 koreteljev, 4 zagone za zvonec. Vse blago je dobro in trajno, ako se ravna ž njim, kakor je spodobno.

Izdalo se je za vsa oblačila blizu 16.000 K. Dohodkov pa je bilo blizu 20.000 K, za preostanek se je kupilo novo blago.

Naj bo vse v čast Njemu, ki med nami prebiva v presvetem Zakramentu, naj mu naša ljubezen povračuje Njegovo neizmerno ljubezen!

Hvaljeno in češćeno naj vedno bo
Presveto Rešnje Telo! J. Flis.

Pridite, molímo!

Iz Gorice. Oziraje se na mnoge potrebe današnjega časa, na needinost celo med takimi, ki bi sicer morali skupno delovati, pač ne moremo najti boljšega zdravila nego združenje po zgledu prvih kristjanov. V čem pa so bili združeni prvi kristjani? V molitvi in lomljenju kruha. Tudi nas naj to nagiba, isto storiti! Le pomislimo, kako junaški in neustrašeni so bili vsled tega prvi kristjani! Ne meč, ne ogenj, ne zverine, ne zalezovanje ostudnih nasladnežev jih ni prestrašilo. Sredi muk so z veseljem izpoznávali ime Jezusovo.

To nas uči, da se je tudi nam treba združevati v molitvi, zlasti pred najsvetejšim Zakramentom. Združujmo se „v lomljenju kruha“ t. j. pri sv. maši, ne samo ob nedeljah, ampak tudi ob delavnikih. Združujmo se pri pogostnem sv. obhajilu. In peklenska moč nas ne premaga.

Čeravno imaš ljuba slovenska dežela, hvala Bogu, mnogo častivcev sv. Rešnjega Telesa, čeravno se je že mnogo tvojih sinov in hčerâ vpisalo v lepo bratovščino sv. Rešnjega Telesa, vendar bi še krepkejšo vsklila ta cvetka, zlasti po Goriškem, če bi se njeni udje shajali k shodom. Dobro je še morda znano marsikateremu častitemu duhovnemu sobratu veselje tistega dneva, ko so duhovniki — častivci sv. Rešnjega Telesa — pred nekaj leti enega srca in želj se zbrali v goriški semeniški kapeli ter se skupno poklonili božjemu Zveličarju v najsvetejšem Zakramentu. Neki častit starejši sobrat je po končanem shodu rekel: „Kako je vendar lepo videti toliko duhovnih sobratov skupaj!“ Prenovljeni in z Jezusovim duhom poživljeni smo se vrnili na dom, delajoč dobre sklepe, kateri, upam, niso bili do sedaj brez sadu.

Zakaj se ne bi kaj takega priredilo tudi za navadne vernike? zlasti za tiste, ki so že vpisani v bratovščino sv. Rešnjega Telesa. Kdo ne ve, koliko dobrega se stori s to bratovščino! Lahko je vsakemu znano, koliko dobrih mladeničev in deklet se je po Slovenskem s to bratovščino ohranilo na pravi poti. Na delo torej, kdor ima kaj ljubezni do Jezusa v najsvetejšem Zakramentu, pa tudi kdor čuti v sebi srce polno krščanske ljubezni do bližnjega! Slavni in pobožni Don Bosko je imel navado reči: „Da mihi animas, caetera tolle“: „Daj mi, (o Gospod), duše, vse drugo mi vzemi!“ Najprimernejše bi bilo za sedaj, da bi se v Gorici kot nadškofijskem mestu sestavil zbor, kateri bi celo reč uredil.

Primerno bi bilo, da bi o taki priložnosti bila skupna molitvena ura pred Najsvetejšim, spoved in skupno sv. obhajilo, govor o presvetem Zakramentu, blagoslov, pretresovanje zadev bratovščine sv. Reš-

Pater Hornig,
predstojnik misijona v Kajlandu v Južni Afriki.

njega Telesa. Ako ne bi en dan zadostoval, naj se odločita dva.

V zgled naj nam je toliko drugih shodov častivcev sv. Rešnjega Telesa! K temu naj da svoj blagoslov Zveličar v najsvetejšem Zakramentu!

Devetdnevnic.

Ne mislimo pisati o devetdnevnicah sploh, marveč samo o nekaterih, ki so ravno sedaj na vrsti.

Č g. pisatelj družbene knjige za Marijine družbe nam je sporočil, — za zadnjo številko, žal, prepozno — da se devetdnevnic k prazniku Marijinega brezmadežnega spočetja nahaja v molitveniku „Najboljša mati“, ki je imajo mnogi Marijini družabniki v rokah; kdor je pa nima, jo lahko dobi v Ničmanovi prodajalni.

Ta devetdnevnik se priporoča, da jo opravljajo Marijini družabniki, posebno onih družb — in teh je mnogo, — ki imajo ta dan svoj glavni družbeni praznik. Prosijo naj zlasti, naj bi jim brezmadežna Devica in Mati izprosila popolno zmago nad nečistimi skušnjavami, ki so najhujše in najnevarnejše izmed vseh skušnjav, da bi po zgledu in po priprošnji Marijini mogli preživeti čisto, nedolžno, brezmadežno mladost. — Ako je za leto to naznailo prepozno, veljaj pa za prihodnja leta!

Kdor opravlja tako devetdnevnik, dobi odpustka vsak dan 300 dni, popolni odpustek pa — ako izpolni navadne pogoje, spoved itd. — enkrat v devetdnevniku, ali pa na praznik sam ali v njegovi osmini.

(Ker že tega omenjamo, dodajmo še, da se enaki odpustki dobé za devetdnevnik pred 20 prazniki. Ti so: 1. Božič; 2. Binkošti; 3. Srce Jezusovo; 4. Brezmadežno spočetje Marijino; 5. Rojstvo Marijino; 6. Darovanje Marijino; 7. Oznanenje Marijino; 8. Obiskovanje Marijino; 9. Očiščenje Mar. (Svečnica); 10. Sedem žalosti Mar.; 11. Vnebovzetje Mar.; 12. Srce Marijino; 13. Rožnovenska nedelja; 14. sv. angelji varhi; 15. sveti Mihael; 16. sv. Gabriel; 17. sv. Rafael; 18. sv. Jožef; 19. sv. Vincencij Pavljanski; 20. Spomin vernih duš.)

Znana je ljudska pobožnost, ki jo opravljajo marsikje devet dni pred Božičem, in sicer po hišah. — Goreča častivka Marijina iz neke gorenjske župnije nam je popisala, kakó se v nje domači vasi ta pobožnost lepo opravlja; vodijo jo dekleta Marijine družbe, udeležuje pa se cela vas. Poslala nam je celó lepo pesem, ki jo pojo za slovo, ko Marija zapušča hišo, — želeč naj bi to pobožnost v „Bogoljubu“ priporočili.

Na drugi strani pa smo že večkrat slišali glasove proti tej domači pobožnosti, ker se baje pri njej nerodnosti dogajajo, kar je jako lahko razumljivo.

Mi smo tega mnenja: Gospóda po mestih se v zimskih večerih zabava na razne mnogokrat ne preveč poštene načine. Tudi priprosti ljudje smejo imeti kako veselje, posebno če je veselje samo na sebi takó sveto in nedolžno kakor je to. Vendar, kjer imajo to pobožnost v navadi, je treba strogo paziti, da se res vse nedolžno in sveto vrši; da ni „pobožnost“ pretveza in prilika raznim nerodnostim. Če se ima ob tej priliki goditi najmanjša nerodnost, je boljše, da „pobožnost“ izostane.

Neki duhovnik z Notranjskega pa nam je poslal — bo že leto od tega — o tej stvari sledečo sodbo in poročilo:

Znana je pobožnost, ki se obhaja 9 dni pred Božičem, posebno po deželi. Te dneve namreč prenašajo podobe brezmadežne Device Marije po hišah, v spomin one poti, ko sta Marija in sv. Jožef iskala prenočišča v Betlehemu. Lepo je to in tudi pomenljivo; le škoda, da pride veliko, še preveč, človeškega zraven; po hišah se nabere veliko ljudi, skupaj pride mladi svet; vse to se vrši po noči, tako da si je težko misliti, da bi bila to pobožna molitev. Iz teh ozirov so po mnogih krajih to prenašanje tudi opustili.

Stvar sama na sebi je lepa; škoda da se opusti. Ne, le predružači naj se in spolni! Pri nas smo

tako naredili: Prvi dan devetdnevnik ob Zdravi Mariji smo prenesli podobo brezmadežne Device Marije, vso ozaljšano, iz one hiše, kjer so jo lani na zadnje imeli, v cerkev. Tu smo na stranskem oltarju Matere božje napravili na vzvišenem kraju lep prostor, kamor smo postavili podobo Marijino in kar smo mogli, vse razsvetlili. Sem smo hodili potem molit 9 dni ob Zdravi Mariji. Molili smo rožni venec, dekleta so zapele potem prav lepo litanije Matere božje, opravili večerno molitev kakor je v novem katekizmu; na zadnje smo še kako pesem zapeli in prav prijetno je bilo. Po mestih imate razne veselice, tudi mnogo „plesnjivih“, imate gledališča; ne vem, ali so taki veseljarji tako veseli in zadovoljni, kot smo bili mi. Marsikateri ne bi menjal tega z mestnimi, več ali manj pregrešnimi veseljami. Zadnji večer devetdnevnik smo prenesli Marijo v župnišče; v imenu vseh hiš naj si tu Marija izvoli svoje bivališče! Po devetdnevniku smo prenesli Marijo ob nedeljah in praznikih zvečer zopet v cerkev in tu smo zopet kot prej molili in prepevali; čez teden pa je bila Marijina podoba v župnišču. Tako se je vršilo do Svečnice.

Na ta način se mnogo lepše obhaja ta hvalevredna ljudska pobožnost, mnogo nerodnosti se odstrani, lahko se pobožno moli, ob enem se tudi obišče sv. Rešnje Telo, in to ravno Marija želi, da bi nas pripeljala k — Jezusu pred tabernakelj.

Misijonski

glasnik. ➤

Ob zadnji uri spreobrnjen.

Pred 14 dnevi, piše P. Laane iz Mitale v Ugandi, pride proti solnčnemu zahodu star mož v misijonsko postajo. Moral je dolgo pot prehoditi, ker je bil ves utrujen; pot mu je tekel v debelih kapljah raz čelo obraz, rame in prsa. Ta mož je bil rojen pod kraljem Semakokiro, očetom Sune. Ta pa je bil oče kralja Mteza, torej stari oče Muange, čegar sin Hva sedaj pri nas v Ugandi kraljuje. Po tem računu štel je ta starec najmanj 90 let.

Vsled utrujenosti ni mogel starček početkoma niti besede izpregovoriti. Dal sem mu torej prinesiti kozarec bananskega piva, košček mesa in nekaj batat. Tako se je mož polagoma okrepal in poživil; torej ga vprašam: „Očka, kaj pa želite?“ „Rad bi bil krščen. Ves dan sem hodil v goro in navzdol in prebrodil cele reke. Tudi jaz hočem v nebesa priti, toda pomagati mi moraš kmalu, ker sem star.“ — Pokazalo se je, da je ta mož sicer vedel nekaj o naši veri, ker je bil semtertja kaj slišal o njej; hotel sem ga najprej še bolje o naši veri poučiti, predno bi mu podelil zakrament svetega krsta. Prosil sem

ga torej, naj ostane nekaj dni v naši misijonski postaji in ukazal, naj se mu pripravi v kuhinji ležišče.

Med tem je bilo pozno postalo in šli smo k počitku. Okoli desete ure, nisem se bil še vlegel, pride kuhar k meni in mi pravi, naj grem z njim, ker se stari mož v kuhinji tako čudno vede; gotovo je bolan. Takoj sem šel za njim in dobil starca, kako je hropel in vzdihoval. Vprašam ga torej: „Kaj ti je, dobri mož?“ Oče, želodec in vse me boli, glava tudi in v prsih me strašno bode.“ Iz tega sem sklepal, da je mož nevarno zbolel, in mu glavne resnice naše vere še enkrat na kratko razložim. Z veseljem je vse verjel, kar sem navedel kot verske resnice in ponovil je svojo prvo željo sedaj še z večjim podarkom in pravim navdušenjem: „Postati hočem otrok božji! Če mi moreš pomagati, imej usmiljenje z menoj. Odpovem se poganstvu in hudobnemu duhu za vedno! Umreti hočem kot otrok božji!“ Tu mu je glas odpovedal in zgrudil se je na svoje ležišče. Nisem smel dalje odlašati, sicer bi mi bil prezgodaj umrl. Takoj sem dal vode prinesiti in krstil ubogega bolnika. Pogledal je ves srečen, ko sem mu dal ime Peter, kajti slišal je bil, da je to vratar nebes in je bil uverjen, da se mu vhod v nebesa ne more več zabraniti. Po svetem opraviilu sem legel k počitku in sem izročil veselega starca skrbi zvestega kuharja, kajti okrepčati sem se moral za delo in težave prihodnjega dne.

Komaj sem se zbudil, bila je moja prva pot k novokrščenemu kristjanu. Bolezen se mu je zelo shujšala. Ko me je zagledal, jel je ihteti. Ni mogel več govoriti, toda njegove oči so mi razodevale njegovo notranjo zadovoljnost in udanost v voljo božjo. Se večkrat čez dan sem obiskal pojemajočega bolnika in mu vlival polagoma tolažbo v srce, ki jo je z vidnim veseljem sprejemal. Še pred nočjo je umrl. Par udarcev na velik boben, ki ga imamo mesto zvona, katerega še nimamo, — to je bilo njegovo pogrebno zvonjenje, ki je spremljalo še ravno o pravem trenutku krščenega starčka k večnemu počitku.

Cerkveni razgled.

Iz Trsta. Iz Trsta — dopis — in pa še slovenski dopis katoliškemu listu?! Tako bo vskliknil marsikateri čitatelj „Bogoljuba“! O čem pa bo pisal tržaški dopisnik? Najbrže o poginu tržaških Slovencev v verskem in narodnem pogledu!

Ne boj se, čitatelj, o poginu pa ne bomo še pisali! Če tudi imamo veliko pretrpeti mi tržaški trpini, vendar še živimo — hvala Bogu — in ne obupujemo nad našim obstankom.

Čudne nazore imajo slovenski bratje, ki živijo v srcu domovine — o nas tržaških Slovencih.

Drugi — ki pogostoma čitajo slovenske časopise, mislijo — da smo mi tržaški Slovenci sami razkolniki, da polnimo pravoslavno cerkev itd.

Ni res, mi ljubimo sv. kat. vero! kdor ne veruje, se lahko prepriča! Naj pride jutraj ali popoldne k svetemu Antonu ali sv. Jakobu in bo videl, koliko nas je! Če pa želimo slišati božjo besedo v našem jeziku — petje v našem jeziku — če želimo slišati duhov-

nika moliti sveto mašo v staroslovenskem jeziku, radi tega nismo še postali razkolniki!

Res pa je, da se mnogo slovenskih ljudij versko in narodno izgubi. Otroci slovenskih starišev, ti nočejo in ne znajo govoriti materinskega jezika, tudi za cerkev ne marajo, ko nekoliko odrastejo. V cerkvi vidiš večinoma stare ljudij in pa mladeniče in dekleta, ki so pred kratkim časom prišle v mesto iskat dela ali pa službe. — Kdo je temu kriv? Kdo more naštet vse vzroke?

Krivo je uboštvo našega ljudstva, ki pride v Trst večinoma s trebuhom za kruhom in se mora udati na milost in nemilost odurnemu kapitalizmu, ki ne pusti delavcu, da dela po svojem verskem in narodnem prepričanju in mora prepustiti otroke potujčevanju v italijanskih šolah!

Krivo je torej pomanjkanje slovenskih šol. Res, da si Slovenci ne moremo veliko obetati od slovenskih šol, dokler se ustanovljajo na liberalno brezverski podlagi; vendar s prizadevanjem rodoljubnih duhovnikov in starišev bi se odtegnil marsikateri otrok verskemu in narodnemu odpadu.

Krivo verskega odpada mnogih v mestu — je pomanjkanje skupnega delovanja onih duhovnikov, ki so v srcu domovine in onih, ki so ob krajih, kjer so Slovenci mešani z drugimi narodi! Če bi se duhovniki skupno zavzeli — bi se dalo mnogo zla odvrniti. (V tem oziru se je zadnji čas, hvala Bogu, storil veliki korak k boljšemu.) Leto za letom, dan za dnevom pride v mesto mnogo dobrih mladeničev, mnogo dobro vzgojenih deklet! Kako imeniten material je to za krščansko socialno delovanje! O tem se morajo duhovniki resno posvetovati. Svoječasno namerava tudi dopisnik nekoliko nasvetov zapisati v tem oziru! Krivo odpadu je sovraštvo — ali bolje zaničevanje našega ljudstva od strani drugorodcev!

Slovenskih duhovnikov je sicer malo v Trstu in zmiraj manj — ali kar jih je — imajo najboljše namene delati v versko-narodnemu duhu! Ali gorje njim, če bi začeli očitno delati. Cel Izrael se vzdigne — in začne upiti in vplivati na cerkveno oblast, dokler ne spravi iz Trsta takih duhovnikov! Zato so prisiljeni delovati le na tihem.

Ali imamo res že preveč pravic mi Slovenci v cerkvah tržaških? — Poglejmo no, to preobilnost! Razun nedelj in praznikov v katerih se redno ima pridiga in kršč. nauk v 4 cerkvah — nimamo v celem Trstu niti ene pridige ob delavnikih zvečer! Italijani imajo ob delavnikih zvečer pridige v postu in v majniku v več cerkvah med letom ob raznih devetdnevnih in tridnevnih; — Slovenci nikdar! Le v postu imajo ob petkih eno pridigo pri novem sv. Antonu — ali zelo zgodaj jutraj, da niso v nadlego nikomur! Razun tega imajo še v majniku kratko berilo ali nagovor, a zopet zelo zgodaj!

Za italijanske izvanredne pridige vabijo se zunanji govorniki, katere plačujejo z denarjem — nabranim tudi med slovenskimi verniki, a za Slovence ne pokličejo nikdar posebnega govornika! Vendar kako potrebno bi bilo za slovenske delavce, poklicati v majniku ali v postu posebnega govornika, ki bi imel zvečer za nje primerne govore!

Iz župnije sv. Petra in Pavla v Ptuj. Mladeniči Marijine družbe in tretji red sv. Frančiška smo šli s procesijo na Ptujsko goro v nedeljo 11. oktobra. Ko smo šli iz Ptuja čez veliko Ptujsko polje k Materi Božji na Ptujsko goro, smo prepevali različne Marijine pesmi in molili sv. rožni venec. Na Ptujski gori so imeli č. g. P. Lenart Vavpotič, vodnik mladeniške Marijine družbe in tretjega reda svetega Frančiška, pridigo in potem so darovali sv. mašo, pri kateri je bilo skupno sv. obhajilo in so tudi svetili s svečami mladeniči Marijine družbe. — Slovo smo vzeli v cerkvi Matere božje na Ptujski gori ob polu 2. uri in zopet šli v procesiji čez Ptujsko polje v domačo cerkev sv. Petra in Pavla v Ptuj. Potem smo imeli večernice in pozneje se razšli vsak na svoj dom z veseljem in radostnim srcem. Mladeniči Marijine družbe so imeli prvič svoj novi krasni križ z dvema belima svilenima trakoma, ki imata zlata napisa „Marijina družba mladeničev v Ptuj 1903“, katerega so blagoslovili č. g. P. Lenart Vavpotič ob polu 6. uri, preden smo šli s procesijo na goro. In tretjeredniki: možje in mladeniči, žene in dekleta so hodili prvokrat s svojo novo krasno zastavo. Že smo bili to leto enkrat pripravljeni za našo božjo pot na Ptujsko goro, pa je tisto nedeljo preveč dežilo. Kako s težkim in otožnim srcem smo čakali, da se zopet zberemo za našo tako zaželeno romarsko pot! Pa slabo upanje smo imeli v soboto 10. oktobra, ker je zopet cel dan dežilo. A hvala Bogu, volja božja je bila, da se čez noč nebo zvedri in zjasni, tako da je bil mraz in nas je precej zeblo jutraj, ko smo šli s procesijo. Pa nič ne škodi, če je nas ta mala neprivlačna doletela, naj bo v zadoščenje za naše grehe! Marija je še več trpela za nas. Dolžnost je nas revnih grešnikov, da tudi mi malo trpimo za Marijo, ako se hočemo enkrat veseliti v nebeškem kraljestvu. Torej ostanimo še za naprej žvesti in verni Slovenci in goreči častivci Matere božje in sv. Frančiška Serafinskega! Fr. Ver.

Iz Preske. To je bil za res vesel dan, 25. oktober! Kaj pa je bilo takega, da je povzročilo toliko veselja? Prišli so presvetli knezoškof k nam že 24. oktobra popoldne. Spovedovali so pozno v noč in drugo jutro prav zgodaj. Tako je bilo obhajancev 400. Popoldne so imeli nad eno uro trajajoč govor do Marijinih družb mladeničev, deklet, mož in žena. Veliko prav lepih nauk so podali Presvetli Marijinim družbam. Ljudje so pazno slediti in poslušali. Ko je bila dokončana popoldanska služba božja, se je vršil krasen delavski shod na župnijskem dvorišču. Prišli so delavci iz Vevč z gospodom kaplanom. Ti so najprej nekoliko pesem zapeli v veselje zbranim delavcem. Gilo jih je okoli 300. Prav podučljivo sta govorila gospod kaplan Rihar in g. Gostinčar. H koncu so Presvetli podelili apostolski blagoslov. Le en glas se je drugi dan slišal, da je bilo prav prijetno na shodu. Hvala vsem!

Iz Zagorja ob Savi. Srčna zahvala ljubemu Jezusu in naši ljubi materi Mariji za veliko milost, da je tuši v naši župniji vpeljana Marijina družba, ki so jo vpeljali preč. g. Alojzij Wester. Ali žalost nam sili v srce, ker za našo tako veliko župnijo je to premalo število — še ne popolnoma sto nas je. Med temi je res nekaj prav gorečih častilk Marijinih,

seveda ne vse. In smrt, katera nobenemu ne prizanaša tudi nam ni prizanesla, pobrala nam je že tudi eno iz naše srede. Molite za nas in za naša dekleta ki še niso Marijine hčere, da se tudi one zbude iz trdega spanja in kaj poskrbe za svoje izveličanje.

Hčerka Marijina.

Iz Ribnice smo prejeli že pred dalj časom dopis, v katerem se nam poroča o ondotnih obeh Marijinih družbah, mladeniški in dekleški, ki obstojita že blizu dve leti in štejeta nad 300 udov, ki se večinoma dobro drže, samó — nekaj plev je odnesel vihar iz družbe. Med tem je družba izgubila svojega skrbnega voditelja, č. g. Jožefa Koblarja, ki se je veliko trudil za družbo, katerega bo ohranila v vednem hvaležnem spominu.

V Alojzijevišču, dijaškem zavodu v Ljubljani, je bila ustanovljena Marijina družba na praznik brez madežnega spočetja. Sprejetih je bilo za enkrat dese dijakov. Sprejemali so presvetli gospod knezoškof

Zahvala za uslišano molitev.

I. S. se zahvaljuje presv. Trojici, kateri na čast je opravljala devetdnevno, za milost, da je njen mož na smrtni postelji prejel sv. zakramente. — M. K. v Dobcu se zahvaljuje praškemu Jezuščku in Mariji pomočnici za dobljeno zdravje. — A. K. v D. praškemu Jezuščku, Mariji pomočnici, sv. Jožefu in sv. Lenardu za zdravje in za pomoč še v neki drugi zadevi — M. Š. v K. sv. družini, Jez. Srcu, praškemu Jezuščku, Materi božji, sv. Jožefu in sv. Lenardu za zdravje in za pomoč še v drugih zadevah. — I. K. za srečni izid sitne zadeve. — Nekdo se zahvaljuje presv. Srcu, Materi božji in sv. Luciji, da je, deček na eno oko slep ozdravil, da sedaj dobro vidi.

Ob mnogih prilikah, v bridkosti in težavah, v dušnih in telesnih potrebah, sem se zatekel v molitvi k sv. Družini, zlasti še k sv. Jožefu in pa sv. Antonu Pad., in vselej sem našel pomoč in tolažbo. Enako tudi moji sorodniki. Za vse od Boga prejete dobrote in milosti, izrekam tu očitno zahvalo v imenu svojem in svojih sorodnikov. Čast in hvala sv. družini in sv. Antonu Pad.! I. S. v Žužemberku.

Darovi.

Za najpotrebnejše misijone: č. g. župnik J. Tavčar 20 K. — Za sv. Detinstvo: č. g. Potokar v Šmartnem 1.40 K, č. g. župnik Tavčar 10 K. — Za selezijansko kapelo: M. V. 3 K. — Za bratovščino sv. Digma: po preč. g. Flisu 20 84 K, po č. g. J. Potokarju iz Šmartna 60 K, po č. g. Čadožu iz Šk. Loke 44 K, č. g. J. Tavčar 10 K. — Za Jeranovo kuhinjo: č. g. I. Tavčar 10 K. — Za stradajoče Macedonce: J. K. 10 K.

Naznanilo.

Prosimo, da sedaj nikar še ne pošiljate naročnine za prihodnje leto. Prihodnji številki bo priložen poštni ček, potem katerega, bomo prosili, boste naročnino vpošiljali.